

gering findes i hvert Fald nogle kirkeligt interesserede Mænd, som have et frisindet Syn paa disse Spørgsmaal, og jeg vil tillade mig til Støtte for de Ændringer, som jeg her har antydet, at paakalde den højtærede Indenrigsministers, den højtærede Justitsministers og den højtærede Trafikministers Interesse for disse Spørgsmaal. Af disse har i hvert Fald Justitsministeren under Forhandlingerne her i 1903 udtalt langt videre gaaende Ønsker i Retning af at give Befolkningen Indflydelse paa disse Forholds Ordning, end de, der blev opfyldte ved Menighedsraadsloven. Den højtærede Ordfører udtalte, at Menighedsraadene have bevaret Befolkningens Sympati. Det er ogsaa mit Indtryk, at disse have forstaaet at bevare Befolkningens Sympati. Men samtidig har jeg den Opfattelse, at hvis dette skal lykkes i Fremtiden, maa vi have Menighedsraadenes Indflydelse udvidet betydeligt i Retning af, at man effektivt kan faa gennemført det, Menighedsraadene ønske paa de forskellige Omraader, som blive forelagte dem til Afgørelse.

I den ærede Ordførers Udtalelse om, at han kunde ønske, at Menighedsraadene fik Lov til selv at vælge deres Formand, er jeg fuldt ud enig. Til Slutning vil jeg kun sige med Hensyn til Spørgsmaalet om en Kirkeforfatning, som har været nævnt, at jeg vil til enhver Tid være en Modstander af, at der gennemføres en Kirkeforfatning, hvorved man ordner Kirken som en Stat i Staten. Jeg er, naar jeg udtaler dette, i nøjeste Overensstemmelse med mit Partis Program vedrørende dette Punkt.

Formanden: Jeg vil atter advare mod, at man tager en Forhandling op om en Kirkeforfatning, da det Spørgsmaal ikke foreligger.

Mads Larsen: Jeg skal heller ikke komme ind derpaa, det er kun 4—5 Linier, jeg ønsker at citere af mit Partis Program. Det hedder deri: „Ved den videregaaende Udvikling af Valgmenighedernes Frihed og Menighedernes Selvstyre muliggøres Overgangen til et frit Menighedsliv uden Statens Indblanding. Rigsdagens Lovgivningsmyndighed paa det kirkelige Omraade opretholdes.“

Med disse Bemærkninger og disse Antydninger af, hvilke Ændringer jeg kunde ønske i denne Lov, vil jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Jeg haaber, at den Udtalelse, der faldt fra den ærede

Ordfører for Flertallet, at Udvalgsbehandling ikke skal være nødvendig; ikke skal hindre at faa gennemført de Ændringer, jeg her har paapeget, og jeg haaber at kunne paaregne den ærede Ordførers Interesse for Ændringer netop i denne Retning, da jeg ved, at han tidligere har ønsket at gaa videre i denne Retning, end det er lykkedes. Jeg regner derfor paa i alt Fald en betydelig Del af Regeringspartiets Støtte for disse Ændringer.

Aadal: Da vi her i Tinget behandlede Lov af 13. April 1903 om Menighedsraad, arbejdede vi paa meget usikker Grund og stod noget famlende overfor, hvad man kunde faa gennemført, og hvad der vilde være rigtigt at føre igennem. Man saa paa Forslaget som paa det første Led af en Kirkeforfatning, der absolut skulde komme, og man gik den Gang til Dels ud fra den Tanke, at naar de 6 Aar var gaaede, for hvilke Menighedsraadsloven gjaldt, var det muligt, at der forelaa en Kirkeforfatning, som havde gjort den nugældende Lov overflødig. Imidlertid har dette Spørgsmaal været behandlet i det kirkelige Udvalg, og ser man paa dettes Forhandling saavel som paa Betænkningen og det Forslag, der er kommet frem, faar man ikke stor Tro til, at Spørgsmaalet kan løses i en nær Fremtid, det lader sig sikkert ikke gøre at faa en Kirkeforfatningslov vedtagen her i Folketinget i en nær Fremtid. Derfor mener jeg, det kunde være rigtigt at tage under Overvejelse, om vi ikke nu, da Menighedsraadsloven skal fornyes, kunde foretage nogle Ændringer i den Retning, man ønskede allerede for 6 Aar siden, men som man da ikke kunde faa sat igennem.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har peget paa nogle af disse Ønsker. Jeg skal ogsaa nævne Valget af Præsterne, der er et af de Punkter, som binde haardest. Bestemmelserne her kunde nok udvides en Del, men jeg indrømmer, at man kan ikke gaa saa vidt, at Menighederne faa fuld Frihed med Hensyn til Valget, før man har en Præstelønningslov. Derimod kunde man dog nok komme dertil, at Menighedsraadene fik Lov til at vælge den, de vilde, mellem de kvalificerede Præster, hvis Navne blev dem tilstillet fra Kultusministeren. Det vilde allerede være et betydeligt Skridt fremad.

Om man end kan sige, at Menighedsraadene ikke have virket saa tilfredstillende, som man har ønsket, maa man dog huske, at der er forskellige Forhold, som